

ΙΣΠΑΝΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

Ο ΧΟΥΜΕΓΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΛΟΥΛΟΥΔΙ ΤΟΥ ΚΑΜΠΟΥ...

Του ΑΜΑΕΤΟΥ-ΓΚΟΜΕΘ

— "Ελα, παπούλη, πές μου κι' απόψε, προτού πέσω να κοιμηθώ, κανένα ωραίο παραμύθι απ' αυτά που ξέρεις ;

— Μά, παιδί... τώρα πιά είσαι μεγάλη. 'Ακόμα παραμύθια θέλεις ;

— Δεν πειράζει, παπούλη μου. Και στίς μεγάλες δρέσουν τὰ παραμύθια...

— Τέλος πάντων, άφου έπιμένεις, θα σου πω ένα παραμύθι. Θα καθίσης όμως φρόνιμα και θα κοιμηθής γρήγορα.

— Καλά, παπού.

— "Ελα κάτσε κοντά μου λοιπόν και άνακτώσε τή φωτιά. Κάνει κρύο άπόψε. Δεν μου λές άλήθεια, τὸ παραμύθι τοῦ 'Α-ρδάν, τὸ ξέρεις ;

— "Οχι, παπού.

— "Αμ πού να τὸ ξέρεις... είσαι άκόμα πολύ μικρή. 'Ας εινε όμως... Αυτό τὸ παραμύθι θα σὸ πῶ τώρα.

Τὸ παραμύθι αὐτὸ λέει γιὰ τὸν έρωτα μιᾶς χριστιανῆς καὶ ἐνὸς 'Αρδάν ποῦ ἦταν ὀ γειναιότερος ὅλης τῆς 'Ανδαλουσίας. Εἶνε ἕνα παραμύθι ποῦ πρέπει νὰ τὸ ξέρουν ὅλα τὰ κορίτσια.

— "Α, τὸ ὠραία !... Λέγε, λέγε, παπού.

— Δὲν τὸ θυμοῦμαι ὅλο τὸ παραμύθι. 'Αλλά θα σοῦ πῶ ὅσο θυμοῦμαι καὶ ὅσο πρέπει ν' άκούσης... 'Η νέα αὐτὴ χριστιανῆ ἦταν ὁμορφὴ σάν τὸ τριαντάφυλλο, καὶ γι' αὐτὸ τὴ λέγανε «Λ ο υ λ ο ὄ θ ι τοῦ Κ ἄ μ π ο υ». 'Ο 'Αρδάνος ἦταν γεννητὸς καὶ ὑπερήφανος, ὠραῖος σάν τὸ λεοντάρι σιμπαθητικὸς καὶ ποῦ ἠθοῖκος. Τὸν ἔλεγαν Χουμεγιά. Αὐτοῦς λοιπόν τοὺς δυὸ κάποιε μάγισσα τοῦ καιροῦ τοὺς τοὺς ἔκανε ν' ἀγαπήθουνε σάν τρελλοὶ. Καὶ ὁ γενναῖος Χουμεγιά ζεχνῶντας τὴν ἀνδρεία του καὶ τὸ φανατισμὸ του, πῆγε κι' ἔπεσε στὰ πόδια τῆς χριστιανῆς...

— Καὶ τί τοὺς ἔκαμε άκόμη ἡ μάγισσα παπού ;

— Αὐτὸ σὸ λέει τὸ παραμύθι...

— 'Εγὼ δὲν πιστεύω τίς μάγισσοες .

— Μὴ μὲ διακόπεις... Λοιπόν, οἱ γονεῖς τῆς χριστιανῆς δὲν ἠθελαν ἔκείνην τὸ γάμο καὶ οἱ χριστιανοὶ ἱπποτεες ἔκέρυξαν τὸν πόλεμον κατὰ τοῦ ἔρωτευμένου 'Αρδάν. 'Εγιναν ὁδο στρατόπεδα καὶ χύθηκε αἷμα καὶ πολλὰ δάκρυα.

— 'Ο 'Αρδάνος ὅμως τοὺς νίκησε ὅλους. Δεν εἶνε ἔτσι, παπού ;

— Ναι παιδί μου. 'Ετσι λέει τὸ παραμύθι...

— Τὸ βλέπεις λοιπόν ; Αὐτὸς τοὺς νίκησε ὅλους !

— Τοὺς νίκησε ὅλους καὶ ἀπαρνήθηκε καὶ τὸ θρησκεῖα του γιὰ νὰ γίνη χριστιανός. Τόσο πολὺ ἀγαποῦσε τὸ Λουλουδί τοῦ Κάμπου. Κι' όταν πειὶ νίκησε ὅλα τὰ ἐμπόδια ποῦ τοὺς παρουσιαστήκανε ὁ 'Αρδάνος καὶ ἡ χριστιανῆ παντρεύτηκανε καὶ μείνανε ἔνωμένοι γιὰ πάντα.

— "Α, τί ὠραία ! Τὶ ὠραία !...

— "Όταν ὁμως παντρεύτηκανε, ἡ νύφη κρύφτηκε γιὰ νὰ μὴ βλέπῃ ὁ κόσμος τὴν μεγάλην εὐτυχία της. Κι' ἕνα βράδι ποῦ κρέταζε τὸν σφρανὸ, τὸ γεγνῆσι τὴν εἶδε καὶ τὴν ἐξήλιψε... τῆς ἔστειλε μιὰν άκτινα του, καὶ ἡ άκτινα αὐτὴ πῆγε καὶ τῆς φίλησε τὴν ψυχή... Τὸ κορίτσι ἀνατρίχασε καὶ ἄρχισε νὰ τρέμῃ ὅπως κάνει νὰ τρέμουνε τὰ φύλλα ὁ άνεμος. Κανεὶς δὲν ξέρει τί ἔγινε μέσα στὴ ψυχή τῆς χριστιανῆς ἐκείνη τὴ νύχτα. Λένε ὅμως ὅτι ἡ εἰκόνα τοῦ ἀγαπημένου της 'Αρδάν ὀβόητικε ἐντελὰς ἀπ' τὸ νοῦ της...

— Καὶ τὸν ξέχασε γιὰ πάντα ;

— 'Ετσι λέει τὸ παραμύθι...

"Α, μὴν τὸ λές αὐτὴ, παπού μου !

— 'Ετσι λέει τὸ παραμύθι. Κιόταν ἤθεε ὁ άντρας της αὐτὴν σὺτε τὸν πρόσεξε καθόλου. Τὴν καρδιά της τὴν εἶχε μαγίψει ἡ άκτινα τοῦ φεγγαριοῦ.

— Καὶ τί ἔκανε τότε αὐτός ;

— Θάλλοσε νὰ τὴν ζυγνήσῃ, καὶ τῆς ἔδωσε ἕνα φιλὶ στὰ χεῖλη.

— Μὰ γιὰ νὰ τὴν ζυγνήσῃ ; Κοιμάτανε ;

— "Οχι ἀλλ' αὐτὸς ἔτσι νόμισε. Μὰ δὲν ἦταν ἕννος αὐτός.

— "Α ! γιὰτί ;

— Γιατί τὸ φεγγάρι μὲ τὴν άκτινά του, τῆς πῆρε τὴν ψυχή.

— Σ' ἄρεσιν ;

— Ναι, ναί... πολύ. Μὰ τί ἔκανε τότε ὁ 'Αρδάν ;

— Ποιός ; 'Ο 'Αρδάνος ; Αὐτός, ὅταν τὴν εἶδε πεδαμμένη, πῆγε καὶ σκοτώθηκε.

— Τὶ λυπητερό παραμύθι, παπούλη μου !... Καὶ δὲν ἔπαρ-

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΘΡΥΛΟΥΣ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

Ο ΣΟΦΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΦΕΡΕΤΡΟ ΤΟΥ

'Επί βασιλείας Τάσου Λίγχ. Τὸ φεβερὸ σιδερένιο κιβώτιο. Οἱ χρονικογράφοι καὶ ὁ δήμος. Πῶς μίλησε ἕνας ἀληθινὸς σοφός. 'Η δύναμις τοῦ λόγου κ. λ. π.

Στὰ παλιὰ τὰ χρόνια, ἔπαρχε, λένε, στὴ Σινική αὐτοκρατορία ἕνα συμβούλιο ἀπὸ δώδεκα μανδρινούς. 'Εργο τοῦ σοφοῦ αὐτοῦ συμβουλίου ἦταν νὰ γράφῃ, σὲ εἶδος, ἡμερολογίου τῆς ἱστορίας καθενὸς αὐτοκράτορα κατὰ τὴ διάρκεια ὅλης τῆς ζωῆς.

Τὸ συμβούλιο τοῦτο συνεδρίαζε κάθε μέρα καὶ στὴ μεγάλη οἴθουσα τῶν συνεδριάζων ἔπαρχε ἕνα μεγάλο σιδερένιο κιβώτιο καλὰ σφραγισμένον. Μέσα σ' αὐτὸ, μετὰ τὸ τέλος κάθε συνεδριάζου ἔρχονταν οἱ μανδρινοὶ σ' ἀπομνημονεύματι ποῦ ἔγραφαν τὴν ἡμέρα ἐκείνη καὶ ἀπὸ τὰ ὁποῖα, μετὰ τὸ θάνατο τοῦ αὐτοκράτορα, ὁ ἱστοριογράφος θα ἔπαιρνε τὸ κατάλληλο ὑλικὸ γιὰ νὰ γράφῃ τὸ βίο καὶ τὴν πολιτεία του.

Τὸ σιδερένιο ἐκεῖνο κιβώτιο ἦταν ἱερὸ καὶ ἀπαρτῆριστο διὰ νόμου. 'Εν ὅσο ζοῦσε ὁ αὐτοκράτορας, κανεὶς δὲν τολμοῦσε νὰ σπάσῃ τίς σφραγίδες του καὶ νὰ τὸ ἀνοίξῃ. Καὶ ἔπαρχε μιὰ σχιμμάδα ἐπάνω γιὰ νὰ εἶχοννε μέσα τὸ χαρτί.

'Εν τούτοις, πρὸ διακοσίων τριάντα ἐτῶν ὁ αὐτοκράτορας Τάσος Λίγχ ἠθέλησε νὰ ἰδῇ πῶς τὸ σοφὸ συμβούλιο περιέγραφε αὐτὸν στ' ἀπομνημονεύματι του. Πηγαίνει μιὰ μέρα καὶ τοὺς λέει :

— Τὶ γράφετε ἐκεῖ μέσα γιὰ μένα ;

Οἱ μανδρινοὶ ἔπροσκύνησαν ὡς σὲ τὴ γῆ καὶ εἶπαν ;

— Δεν ἐπιτρέπεται ἀπὸ τὸν ἱερὸ νόμο νὰ μῖσῃς. Ἐὰν τὸ ξέρουν ὅμως ὅλοι οἱ ὑπῆκοοί σου, δταν πεθάνῃς.

'Ο αὐτοκράτορας, ἄνθρωπος ἄδικος καὶ ὀρυπτικός, διατάζει νὰ τῆς βγάλουνε ἔξω καὶ ν' ἀνοίξουν τὸ κομτί. 'Όταν ἐδιάβασε τ' ἀπομνημονεύματα ἔγινε ἔξω φρενῶν. Οἱ δώδεκα μανδρινοὶ ἔξω-γράφισαν μὲ τὰ μελανώτερα χρώματα τίς ἀδικίες τοῦ Τάσου Λίγχ καὶ τῆς κυβερνήσεώς του.

Μανιώδης ὁ αὐτοκράτορας προσκαλεῖ τὸν πρόεδρο τοῦ Συμβουλίου καὶ ὀφου πικρότατα τὸν ἐμάλωσε γιὰ τὴν ἀσθάδειά του, διατάζει καὶ τὸν ἀποκεφαλίζουν.

Στὰ χρονικά τῆς ἐπομίνης ἡμέρας οἱ μανδρινοὶ ἀναγράφουν τὴν ἄδικη καὶ ἐγκληματικὴ πράξι τοῦ αὐτοκράτορα. 'Ο Τάσος Λίγχ τὰ διαβάσει, μένεται καὶ ἀποκεφαλίζει τὸ νέο Πρόεδρο.

Διωρίζεται τρίτος Πρόεδρος. Τὸ Συμβούλι συνεδριάζει, ἀναγράφεται τὸ δεύτερο κακοῦργημα τοῦ αὐτοκράτορα καὶ παραδίεται στὴν κατάρα τῶν ἐπερχομένων γενεῶν. Καὶ ὁ τρίτος αὐτός Πρόεδρος ἀκολουθεῖ τὴν τύχη τῶν ὀδο προηγουμένων...

— "Όταν ἦλθε ἡ σιγὰ τοῦ ἰ-τζερου Προέδρου νὰ ὀδηγηθῇ μπροστὰ στὸ φρενιασμένον αὐτοκράτορα, ὁ σοφὸς αὐτὸς μανδρινὸς διατάζει ἕνα ἀπὸ τοὺς δούλους του νὰ προηγηθῇ αὐτοῦ κρατῶντὰ τὸ νεκρικὸ του φερετρο. Αὐτὸς δὲ ἦουχος καὶ μὲ φιλοσοφικὴ ἀταραξία ἐστῆθη μπροστὰ στὸ θρηῶρη τῆροννο καὶ τοῦ εἶπε τ' ἀκόλουθα μεγαλειώδη λόγια :

— Βλέπεις, ὠ νῆ ἀνόξιε τοῦ 'Ηλίου, ὅτι δὲ φοβῆμαι τὸ θάνατο, γιὰτί νά ! σοῦ φέρνω τὸ φερετρό μου καὶ τὴν μεγάλη μου. Ματαίως ἐλπίζεις νὰ ἐπιβῆλῃς σιωπῇ στὴν ἀλήθεια. 'Ό,τι καὶ ἂν πράξῃς, θα μείνη πάντοτε μιὰ φωνὴ γιὰ νὰ σπκωθῇ καὶ νὰ στυγματοῖ τὴς ἀδικίες σου καὶ τὰ ἐγκλήματά σου !... Διτάζει νὰ μὲ σκοτώσουν' προτιμῶ καλλίτερα νὰ πεθάνω, παρὰ νὰ ζῶ κἄτω ἀπὸ ἕνα ἀφέντη ποῦ ἀπεφάσισε νὰ ἐξολοθρευθῃ ὅλους τοὺς τιμίους άντρας τῆς Αὐτοκρατορίας του !

'Ο Τάσος Λίγχ ἔμεινε κατάπληκτος ἀπὸ τὴ θορραλλὰ αὐτὴ καὶ εἰλικρινῇ σιδοί. Μέσα στὴν ψυχὴ του ἔγινε οσοῦδα μεταβολή. Καὶ ὀχι μόνο δὲν ἔθανάτωσε τὸ μανδρινο, ἀλλὰ τὸν ἔδωξε ἀπὸ τὸ παλῆτι του μὲ πλοσσία ὄωρα. Χωρὶς πειὰ νὰ φροντίξῃ νὰ μίση τὴ ἔγραφε τὸ συμβούλιον γι' αὐτόν, ἀλλάζε τόσο τὴ διαγωγή του, ὡστε ὀπιστὸς καὶ φίλος τῆς ἀλήθειας ἱστορικὸς δὲν εἶχε πειὰ νὰ καταχωρίσῃ, παρὰ φιλάνθρωπος καὶ ἀγαθὸς πράξις τοῦ αὐτοκράτορα Τάσου Λίγχ.

χοννε τώρα ἄλλοι 'Αγαπῶδες σάν κι' αὐτόν, ποῦ ν' ἀγαποῦν τόσο τίς γυναῖκες ;

— "Οχι, παιδί μου, ὀχι...

— Τὶ κρίμα, παπού !... Τὶ κρίμα !

Νίκησε τοὺς Χριστιανούς καὶ τὴν ἔκαψε γυναίκα του...